

V hĺbočine smútku II

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Miroslav Hrabčák	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2024)	Miroslav Hrabčák

O knihe

24. júla 2018 kosatka Tahlequah (známa aj ako J35) porodila mláďa, ktoré, bohužiaľ, žilo menej ako jednu hodinu. Tahlequah si to však odmietala pripustiť a bezvládne telo svojho mláďaťa nosila nad hladinou takmer 1600 kilometrov po dobu 17 dní. 11. augusta sa ho napokon definitívne vzdala. Vedci pre výskum veľrýb sa vyjadrili, že tým sa „skončila jej cesta smútku“. Tento smutný príbeh bol bolestivo dojemný a desivý zároveň, lebo v hĺbke našej duše nám pripomenul náš najväčší strach – strach zo smrti milovaného dieťaťa. Aká je ta naša cesta smútku? Venované našej EmmeLienke.

Úvodná

Keď veci nejdú ako majú,
píšeš básne.
Keď miluješ,
píšeš básne.
Keď stane sa zázrak,
píšeš básne.
Keď smútiš,
píšeš básne.

Sebaklam

Nočné svetlo noc odkrája,
kiežby ranná múdrosť.
Pre iných nočná mora,
pre nás skutočnosť.
Harmónia je v rozklade,
vietor stratený v krídlach.
V zmätku sa klameme,
korene zloby sú v stenách.
Je možné vidieť rovnako?
Vnútri je púšť.
Ilúzie a pravdivé slovo,
prijat' žiaľ a bolesť.

Memorandum bolesti

Za mnoho dní i rokov veľa
ticho budeme vravieť si.
Rozštípieme častice svetla,
v kútiku spomínať ako kedysi.
Molekuly nezmenili cieľ svoj,
svetielko z anjela ovládlo izby.
Chod času, ako stroj,
chvíle roztopí v bolesti.
Odvaha v búrke strachu,
želáme svetlu i láske.
Vzácné náboženstvo pre lásku
v našom je memorande.

Nie je tu

Oprava nastane srdca
na vlnách myšlienok.
Vypláva loď života
každou chvíľou skúšok.
Druhým nevravím nie,
opodiaľ iní sú.
Tak stále ťažké je
prijat' situáciu.

Zatiahnem žalúzie,
otvorím okno.
Rutiny sú dennodenné,
v izbe stvorenie si spievalo.
V izbe bez človečiny
súciť na pokračovanie.
Aké nádeje a útechy,
i tak tu nie je.

Stalo sa

Ako silno tlačia pocity smutné
vkladať sa ku spánku.
Na ruke meno skutočné
pre stvorenie – dievčinu.
Bol by život taký?
Čo by sa zmenilo?
Pre učenie, lekcie i úlohy
neuveriteľné sa stalo.
Zviera nás únava,
čím sme prešli.
Utrápené rána,
smutné večery.

Pokračovanie... ?

Inventúra skutkov minulých,
revízia činov.
Nepochopenie vecí určených
ako prijatie našich plánov.
Zachrániť to prázdno
v obale novom.
Po dobe nevedno,
čakať stretnutie dňom.
Rozhodli minulé životy?
Láska neviditeľná.
Sú správne naše cesty,
princíp zla a dobra?

Snaha

Povrchné boli veci dôležité,
strach prekonal predstavu.
Zapálime nové sviece,
no spomienky nevyblednú.
Ťažko je chvíľami zas,
dôležité hrá paródiu.
Vykoná tú prácu čas,
reguluje čierna šelma energiu.
Zápas života,

tá radosť cez slzy.
Temnejšia je hĺbočina,
zmätené sú názory.
Seba hľadám zdrvený,
zhromaždením, čo sa prežilo.
Hľadám čas stratený,
nemožné môže byť pravidlo.

Od vesmíru

Spirituálne začalo pátranie,
záležitosť déja vu.
Dusený nápad v nepokračovanie,
myšlienky nás trestajú.
Starší sme vekom,
utajene život napísaný.
Prečistíme tmú svetlom,
popíšeme ničotu slovami.
Improvizujem pre jazyk správny,
mystické je Vám cudzie.
A tak začnem veršami,
žiadam tak pochopenie.
Kozmická sila tieňov,
dobro vyvážené zlom.
V existencii energie zdrojov
bytie vesmírneho zla v ňom.

Pri živote

Spoločnosť nášho prostredia
ako baktéria je mystérium.
Pravidlá tohto fungovania,
rozhlásim vlastné evanjelium.
Hra vesmíru i vedomia,
tá múdrosť akákoľvek.
Až hľadáme do nepochopenia,
stratený je človek.
Zápasom, kde žiť sa musí?
Veď život je dar?
No, keď sa pokazí,
čo životu svet daľ?
Pohlady stretli sa na kameni,
myšlienky ako slabý vánok.
Očakávanie uspokojenia v činnosti,
bytím je naším nárok.

Bez nej

Už len raz sme ju videli,
oči zatvorené, tvár pokojná a studená.
Rozlúčiť sa museli,
chcieť zomrieť, keď odišla.
Nevidíme ten život a utrpenie,
vzdialenosť času uplynula.
Uveriť je ťažké,
niet žiadosti i radosti, keď izba je prázdna.
Bolesť pripomína ako batoh ťažký, že nie
je.
Ostali len predstavy, keď nestihla zážitky.
Nech ľudom v pamäti ostane,
ináč mohlo byť bez tejto temnoty.
Udržať spomienky nech neblednú,
blúdime časom starší.
Dlhá cesta nádeji, v trvalom smútku,
tak ostala, ako z rámika tvár i oči.
Je ťažké zvyknúť si,
na svet ináč hľadáme.
Tak pusto je v našom okolí
a novej realite.

Prostredie

Na tenkom ľade
chcem mať jasno.
Zázraky sú všade,
na svete tesno.
Duša uviaznutá v komore,
brána na most.
Ohlodané srdce,
žiadny skvost.
Vplyv bytostí z okolia,
slová zloby a snaha o nezáujem.
Nasiaknuť od prostredia,
tam sa pohybujem.

Mať a byť

Byť zdrvený,
tak cítim.
Byť milovaný,
tak túžim.
Byť strádaný,
tak blúdím.
Byť neviditeľný,
tak chodím.
Mať výčitky,
tak prestanem.
Mať spomienky,
tak chcem.
Mať zázraky,
tak neviem.
Mať pocity,
tak žijem.

Zlomeným srdcom

Sú len prchavé sny
i krehké rozhodnutia.
Záblesky nádeji,
i pochybnosti zahalia.
Život komplikovaný a vyparený,
zvädnutú radosť nachádzať.
V snoch tak nezmysly,
na veci sa viazať.
Smútok v póre obydlia
tam rozvinul korene.
Odchádzajúci tlkot srdca,
žiaľ rozpustíme,
Také sú zábrany pre pocity,
ako dosiahnuť Himaláje.

Sledujem (Od Emmky)

Vychádzam z domu,
bežím hneď von.
Vietor ma chladí,
aj tí prázdni ľudia, viem to.
Nevidím svetlo,
iba hviezdy svetia ako peklo.
Vidím prázdne mesto,
občas nechápem to všetko.
A nikto z nás nedá ti návod
a nepovie ti, čo sa stalo.
A každý chce byť len tým pánom,
tak kľudne si buď tým pánom,
tým pádom daj mi pokoj.
Pýta sa, čo je so mnou.
Ja nestarám sa o vaše životy,
mávam zbohom.
Ale stále neviem, či to je tá správna cesta,
niekedy mám chuť vážne s tým prestať.
Ak ma chceš stratiť,
potom, prosím ťa, len neplač.
Ja vôbec nechcem počuť tvoje blbé prepáč.
Ale stále neviem, či to je tá správna cesta,
niekedy chcem vážne s tým prestať.
Kvôli tebe občas zvyknem v noci nespáť.
Nechcem nič iné, len na jednom mieste
nestáť.
Sledujem tých ľudí, čo vidím každý deň.
Niektorí ma chápu, no ostatní ani nie.
Ja chcem žiť, ako chcem,
nežijem podľa návodov, to nie je môj cieľ.
Že ja nepišem si, z tvojich úst počuť len
kecy.
Každý rieši kde som, čo som,
ale prosím vás všetci.
Budem písať, pokiaľ nepadnem na kolená,
a ty si asi chorý, zmierni drogy, modlí sa
otčenáš.
Chcem sa zobudiť a snívať sny, nechať
všetko tak a žiť.
Robiť si, čo chcem, neradte mi, kam mám
ísť.
Díky, Bože, za tých pravých, ktorí dali
rady,
povedali veci, čo ma nenapadli z hlavy.
Kam mám ísť, a kade nie,
veď nejaká cesta vedie.
Ja nechcem byť ako tí,

čo sa vzdali i išli späťne.
Neboli to prázdne slová, nechcem spadnúť,
budem to skúšať znova, lepšie.
Občas nemám city, nemám chuť sa baviť
s nikým.
Všetko skoro je sci-fi a mňa nebaví byť
kritik.
Počuť iba tichý výkrik,
a, keď volám, ľudia zmizli.
Čakám, asi sa to nezmení nikdy.
Sledujem tých ľudí, čo vidím každý deň,
Niektorí ma chápu, no ostatný ani nie.
Ja chcem žiť ako chcem,
nežijem podľa návodov, to nie je môj cieľ.

Nájdení (Od Emmky)

Pozerám z okna, vidím len tmú,
cítim ten vzduch.
Som stále tu,
možno ako len duch.
Nevnímam seba, iba spln,
čo sa plaví ako čln.
Každý mi radí, ako mám žiť,
vravím, nechajte ma, život je zvyk.
Ja nie som z tých, čo chcú život zlý,
no nemám ten návod, kadiaľ mám ísť.
Píšem len to, čo mám v hlave,
chaos, stres. Pocity márne.
A my sa hráme, že všetko je fajn,
no nevieš, čo sa zajtra stane.
Chcem sa zbaliť a ísť preč,
ďaleko za tebou, veď ty to vieš.
Pýtaš sa, čo robím dnes,
nechaj ma snívať, realita je des.
Nebudeme stáť, budeme sa smiať,
aj keď budete mať stále tie kecy.
Nebudeme sa báť,
raz budeme stáť spolu na stage.

Túžba v sne

Túžba ostala v sne,
pevnosť sa zrútila.
Ostala v myšlienke,
radosť niekam unikla.
Tu rozdelil sa celok,
navždy všetko zavrelo.
Náš kríž je dnešok,
ostala nádej i keď sa zotmelo.

Záver od autora

Žiaľ a smútok, pocit byť či nebiť vládne
stále.
Smerom dopredu tlačia sa myšlienky,
či ten plán, zámer na správnej je ceste.
Tak aspoň teším, radosť mám z týchto
čiarok, slov a viet v básni.
Staviam v sebe chrám, keď slovom
veršujem.
Výsledok môže byť smutne krásny i krásne
smutný.
Aké vysvetlenie, pochopenie, aké vesmír
má plány, to veru neviem.